

HI-HI STORY

PÁN-MAGYAR KONCEPCIÓ

"Régi dicsőségünk, hol késel az éji homályban ?"
/Vörösmarty: Zalán futása/

Baráth Tibornak eddig három kötete jelent meg saját kiadásában Montreálban, rendkívül reprezentatív, megnyerő formában a magyar népek őstörténetéről. Folytatásos művének második és harmadik kötetében az ősi, nagy értékeket létrehozó kultúrákkal foglalkozik: egyiptomi, mezopotámiai, görög és római civilizációkkal. Szerinte ezeket az ősi műveltségeket a magyar népek hozták létre, akiknek őshazája Egyiptom és Közel-Kelet, és hosszú vándorlások útján a turáni alföldön keresztül és az ázsiai sztyeppéken át Görögországba és a Duna-medencébe érkeztek, hogy benépesítsék Európát és létrehozzák a nagy európai kultúrákat.

Baráth Tibor koncepciója szerint a szemiták támadásai miatt kellett eljőnnie a magyar népek egy részének a Régi Keletről, az őshazából. A vándorló népek nagy pihenőállomása Kréta volt, ahol letelepedve mindjárt létre is hozták a nagy krétai kultúrát, Knossos központtal, amelynek nevében minden magyarul tudó ember felfedezheti a Kan Os nevet és ezzel nyilvánvalóan bizonyítottá válik az a tény, hogy a magyar népek, zsenialitásának köszönhető a csodás krétai kultúra. A magyarok Kréta szigetéről tovább vándoroltak és benépesítették a Balkán-félszigetet. Baráth szerint Thesszália neve is minden kétséget kizáróan bizonyítja a betelepedés tényét, mivel a név jelentése: "tiz árja". A letelepedett árja magyarjainkat azonban

sajnálatos módon dór törzsek támadták meg Kr. e. 1200-ban és kibontakozott a dórok és magyarok, azaz a szemiták és áriják közötti küzdelem, amely természetesen a magyarok győzelmével ért véget. Azt a kultúrát, amelyet a magyarok a Balkán-félszigeten és a hozzá tartozó szigetvilágon létrehoztak, sajnálatos módon a történészek görög kultúrának nevezik, pedig nem kisebb érv, mint Homérosz Odysseiája szól a magyarok mellett. Baráth nyelvészeti adatokkal tudja bizonyítani, hogy az Odysseia nyelve a magyar volt és aki még ennek ellenére sem hinné el a nagyszerű felfedezés igaz voltát, annak csak Homérosz nevére kell gondolnia, amelyről nyilvánvalóan megállapítható, hogy a "humoros" magyar szó változata.

Baráth továbbá kifejti, hogy a fekete magyarok Egyiptomból kivándorolva előzönlötték Spanyolországot, Franciaországot, Angliát. A fehér magyarok további hullámai pedig a Kr.e. III. évezredben érkeztek Itáliába és a környező szigetekre. E fehér magyarok a következő csoportokból állottak: etruszok, brittek, ligurok, kelták. Velük népesíti be Baráth Nyugat-Európát, majd Kelet-Európa felé fordul. Szerinte a Volga és a Dnyeper vidékére elsőként betelepülő népek a cimerek, észtek, finnek, permiek voltak és természetesen ezek is valamennyien a magyar népekhez tartoztak. Jogosan felmerülhet a kérdés ezután, hogy vajon csak magyarok népesítették be Európát és más, idegen eredetű nép nem jelent meg ez idő alatt a láthatáron? Tévedés lenne ezt hinni. Az első nem magyar népek, amelyek Kelet-Európában megjelentek, a szarmaták voltak, de idegen eredetű nép volt a később bevándorló longobárd etnikum is.

Mindezek vázolásánál Baráth Tibor rátér a Duna-medence őstörténetének vizsgálatára. Kutatásai szerint az első szántóvető, földműves magyarság Kr.e. 3000 táján, a Balkán-félszigeten át a Régi Keletről érkezett e területre. Ezt a tényt legjobban a helynevek bizonyítják, amelyek az ókori keleti helynevekhez hasonlítanak Baráth szerint, s általuk az egyiptomi, közel-keleti őshaza ténye kézzelfoghatóan bizonyítható. Helynévérvéi a következők: Tihany neve Tó Hon, Veszprémé Viz

Perem, Baranya a Bor Hona, stb. E nevek Baráth szerint tükrözik azt a tényt, hogy a magyar népek a Közel-Keletről származnak, csak hogy ezt a korszakalkotó igazságot a "csonkamagyarországi korlátozott nyelvészeink" nem látják be. A bronzkor végéről is vannak adatai a magyarok jelenlétére és azok keleti származására. Ezt tükrözi Ménfő neve, amely nyilvánvalóan az őshazából magukkal hozott név, a szeretett ősi város, Memphis neve. Beirut neve a Barát személynévben található meg, Palesztina neve pedig a jó öreg Pilis-hegység elnevezésében rejtőzik. Ezekből a "mindent bizonyító" érvekből Baráth levonja a következtetést is: mivel ilyen sok magyar helynév található a Duna-medencében a kő- és bronzkorból, tehát nyilvánvaló, hogy a lakosság magyar nyelvű törzsekből állt. Ez a kő- és bronzkori etnikum azonban kulturális emlékeket hagyott maga után, amelyeknek a feliratát Baráth Tibor -nem tudni, milyen kulcs segítségével- megfejtette. Egyik ilyen emlék a kökénydombi Vénusz, amelyre alkotója ezt írta Baráth szerint: "Ezeket a mamákat Uranyó a kis széken segíti." A másik emlék a zengővári Vénusz, amelynek nagyhatású felirata ez: "Mater gyermekét szoptatja". S végül a harmadik emlék ebből a korból egy amulett, amelynek a felirata a következő: "A magyarok ura őriz." Mindezek az emlékek azt bizonyítják, hogy "új történelmi tudatunkban központi helyet kell biztosítani annak az igazságnak, hogy a magyar nép Kr.e. 3300-tól, ha ugyan már nem régibb idő óta folyamatosan lakik a Duna-medencében."

Baráth Tibor könyvedén megfejtette az eddig megfejthetetlen tatárlaki agyagtáblák feliratait is. Az első tábla felirata ez: "az irány elé jön Isten négy órakor Rák övön tiz telek után", a másodiké: "A nap itt Rákkor jön. A napsugár lyukába." A legkisebb tábla töredékes, mindössze egy szó található rajta: "Utas".

Keleti irányból újabb magyar népcsoportok érkeztek Európába a turáni őshazából. Ezek a szkiták és a hunok voltak. A királyi szkiták bevonulása a Duna-medencébe a Kr.e. 6-5. században történt.

Római uralom alá került Magyarország egy része, de ez az uralom nem érintette a szkiták vagy magyarok törzsi szervezetét. "A Római Birodalom politikai és katonai súlypontja a 3. és 4. században Pannóniában volt"- állítja Baráth s ezt bizonyítani próbálja Pannónia nevének magyarázatával, amely szerint a Pán-Hon magyar szókapcsolatból ered.

A hunok, akik természetesen szintén magyarok, a szerző koncepciójában az AD /Anno Domini/ 4. században érkeztek a Duna-medencébe. Céljuk az volt, hogy megsemmisítsék a germán és római törzseket egész Európában és felszabadítsák az uralmuk alatt élő magyarokat. Attila távoli célja a népek közötti nagy európai egység létrehozása volt a magyarok irányításával. Ezért "a legnagyobb királyok között van a helye, s a magyar történelemnek ezért lehet ő a legnagyobb alakja." Attila halála után a fejedelmi törzs a Don vidékére ment vissza és a gepidák, majd a longobárdok foglalták el a Duna-medencét. A gepidák szintén magyar törzsek voltak Baráth véleménye szerint, tehát a kontinuitás nem szűnt meg a Kárpát-medencében. 567-ben a hunok az "avar" álnév alatt visszatértek az országba és egészen Árpád megjelenéséig itt maradtak.

Árpád a Don vidékén maradt hunok leszármazottja, Álmos fia. Álmos apja Úgek volt, aki Baráth szerint Attila leszármazottja és ezért hun. Álmos anyja Emese, aki az eunedubelianus duxnak volt a lánya. Baráth szerint az eunedubelianus azt jelenti magyarul, hogy "egy hun időbeli honi fejedelem", ezek után nem kell meglepődni azon a kijelentésen, hogy Emese is hun származású volt. Mindezekből a "tényekből" nyilvánvalóan következik Árpád hun származása. Árpád neve is az egyiptomi névhasználatot tükrözi és ékes egyiptomi-magyar nyelven azt jelenti, hogy "Ár-Föld-Ura". Árpád, amikor átkel a Kárpátokon és a Duna-medencébe érkezik, itt magyarokat talál, s az országot egyesíti. Pusztaszeren megbeszélést tart az új vezetőekkel és létrehoznak itt egy szerződést, amelynek szabályai szerint kell uralkodnia Árpádnak és utódainak.

Baráth Tibor könyve végén összegzi koncepciójának végered-

ményeit, markalatos pontjait. Számvetése a következő:

- 1./Mi, magyarok árják, azaz őrnépek vagyunk.
- 2./A világ ősnyelve a magyar volt s az ősi kultúrákat is mi, magyarok hoztuk létre.
- 3./Őskezánk a Közel-Keleten volt, de szétszóródtunk a világban, s terjesztettük nyelvünket és kultúránkat.
- 4./"Mi vagyunk az ókori világ tolmácsolói és a keleti örökség egyetlen letéteményesei."

Ehhez tartsuk magunkat!

Komolyra fordítva a szót: ime, ez a könyv egyike azoknak a tudománytalan, dilettáns cikkeknek, amelyek szerte a világon megjelennek a magyarokról és kapcsolatba hoznak bennünket más népekkel. Elméleteiknek, koncepcióiknak semmiféle, vagy csak nagyon csekély a valóságalapjuk. Módszereik minden tudományos igényt nélkülöznek: "megfejtik" az eddig megfejtethetlen írásokat, jeleket, bizonyítani igyekeznek az eddig észérvekkel még nem bizonyítottakat. Minden eszközt és reális adatot felhasználnak fantáziadús koncepciójuk érdekében.

Sajnos, ezeket az áltörténeti elméleteket szerte a világon terjesztik, olvassák és ez a tény akadályozza a tudományos történelemszemlélet terjedését.

Baráth Margit

TÖRTÉNÉS SZAKEST 1974

A hangzatos címszó ne tévesszen meg senkit, ugyanis nem arról van szó, hogy ezen kis írományomban szakmai komolyságok útvesztőiben bolyongva fogom kedves olvasóim idegeit megté-
pázni. Ebből talán természetesen következik, hogy ezen tisztelt lap által nyújtott lehetőségeket kihasználva igyekszem a komolytalanság útjára terelni a figyelmet.

Talán egy magyarázattal kezdeném. A "történész szakest" sokat mon